

kan tales om — saa kunde det for Resten være nok saa rigtigt ikke at tale om dem. Men at det ærede Medlem kan bruge dette som en Argumentation for at vente med at afstaa Øerne, til Krigen er forbi, kan jeg ikke rigtig forstaa, thi det ærede Medlem tror ikke selv derpaa, han tror ikke paa den Tale om, at Øerne ved Krigens Afslutning kan bringe os Fordele, og naar det ærede Medlem ikke selv tror derpaa, synes jeg, det vilde være let for ham at lade være at tage Hensyn dertil. Han vilde selvfølgelig saa med den udmærkede Indfyldelse, han har saa mange Steder her i Landet, være i Stand til at faa den Del af Befolkningen, som han mener tror paa en saadan Tale, til at afstaa fra denne Opfattelse. Han vilde kunne fortælle dem: Det er ikke rigtigt, der er ikke noget deri, jeg tror ikke derpaa. Men til Trods for, at det ærede Medlem slet ikke tror paa disse Grunde til at vente med at afstaa Øerne, indtil Krigen er forbi, hører de alligevel for ham til de vægtige Grunde, der gør, at han mener, det er nødvendigt at vente, at en Udsættelse er absolut nødvendig.

En af de andre Grunde, det ærede Medlem møder med, er denne, at det hele er kommet som en Overraskelse, som en Overrumpling. Ja, det kunde der jo være noget i, at Sagen paa en Maade kan være kommet lige som bag paa mange. Men saa er Spørgsmaalet: Hvad Nyt er der da i denne Sag, som gør, at man ikke kan tage Standpunkt nu? Hvor er der nye Momenter, som foreligger nu til Forskel fra, hvad der forelaa i 1901—02 og som bringer det ærede Medlem fra Ringkøbing til at tage en ganske anden Stilling i 1916 end i 1902? Hvor er de saglige Momenter i saa Henseende? Der er ingen. Ja, der er det, at vi faar en Afstaaelsessum paa over 90 Millioner Kroner, medens vi i 1901—02 havde Løfte om at faa henvend en Snes Millioner. Men det er dog af den Slags Overraskelser, som de Folk, der skal have Pengene, plejer at kunne bære med nogenlunde Sindsro, uden at de behøver at sige: Nej, her maa vi virkelig tænke os om mange Gange, her foreligger der noget nyt af den Beskaffenhed, at der skal mange og alvorlige Overvejelser til, for at vi skal være i Stand til at gaa ind paa denne Overraskelse! Jeg ser ikke noget andet nyt i Sagen, som den nu foreligger, og selv om den derfor er kommet ret pludseligt frem — det kan man godt sige, og det kan være berettiget, motiveret ved ad-

skillige Hensyn —, saa er der ikke i Sagen nye Momenter, der kan gøre, at vi ikke lige saavel er i Stand til at tage Standpunkt den Dag i Dag, som vi vilde være, hvis den laa for os i 14 Dage eller en Maaned, eller hvor meget det skulde være. Jeg kan ikke indse, at den Begrundelse fra det ærede Medlem duer noget, at han er blevet i den Grad overrasket, at han ikke rigtig kan faa Rede paa sin egen Stilling til den saglige Side af Spørgsmaalet, men skal have saa lang Tid til at tænke sig om. Det begriber jeg ikke. Jeg synes ellers, det ærede Medlem fra Ringkøbing er i Besiddelse af en ganske brilliant Opfattelsesevne, hvad politiske Sager angaar, baade større og mindre Sager. Jeg blev derfor noget overrasket ved at høre ham ytre den Mistillid til sig selv, at han ikke saa hurtigt kunde fatte Beslutning i denne Sag. Jeg tænkte: Det er da svært, jeg er selv ret hurtigt kommet til det Resultat, at jeg kan stille mig til Sagen, akkurat som jeg stod i 1901—02.

Endelig er der dette, at det ærede Medlem ønsker, at den nuværende Rigsdag ikke skal afgøre Sagen; han siger, at den ikke er kompetent dertil. Ja, jeg har set det ærede Medlem ved adskillige Lejligheder bruge den Udtalelse om den nuværende Rigsdag, at den ikke er kompetent til at træffe en eller anden Afgørelse. Det er dog saa heldigt, at det ærede Medlem gør Undtagelser; til Tider er Rigsdagen ganske kompetent til at træffe Afgørelse. Det ærede Medlem har, saa vidt jeg erindrer, skrevet i sit Blad, at vi nok kunde træffe en Ordning af Spørgsmaalet: Len og Stamhuse, et Spørgsmaal, hvor der kan være Tale om mange, mange Millioner, og hvor det er dansk Jord, det drejer sig om, Forhold herhjemme i Landet, hvis Ordning vil have meget vidtrækkende Betydning, rent socialt set. Det Spørgsmaal synes det ærede Medlem ikke, der er noget i Vejen for, at den nuværende Rigsdag kunde gøre færdigt. Men her synes det ærede Medlem ikke om det. Det ærede Medlem sagde før, at kun om Sager, hvorom vi er enige, skal den nuværende Rigsdag have Lov til at træffe Afgørelse. Vil det sige, at det kun er Sager, hvor det ærede Medlem fra Ringkøbing er med, hvorom Rigsdagen maa træffe Afgørelser, men at Rigsdagen i alle andre Sager ikke maa træffe nogen Afgørelse? Det vilde egentlig være en ganske ejendommelig Form for Arbejde her indenfor Rigsdagen. Hvis det ærede Medlem har Sympati for en Sag, saa kan Rigsdagen godt træffe en